

tanter, af hvilke de 30,000 Kombattanter staa i Besætningshæren, der igjen bestaar af Forstærkningsbataillonerne og Fæstningsartilleriet, og de 25,000 i Landstormens første Opbud. Vi faae altsaa i det Hele derefter en Hær af om trent 90,000 Kombattanter, og den hele Hær vil altsaa blive betydelig over 100,000 Mand med Nonkombattanterne. Det er saaledes en ganske respektabel Styrke, vi ville kunne stille paa Benene, naar den yderste Nød skulde kræve det. At jeg ikke har opnaaet, hvad jeg helst ønskede, nemlig at den større Del kunde nøies med en kortere Tid, bellager jeg meget, men det viser sig ikke at faae nogen slabelig Indflydelse paa selve Hæren. Det ærede Medlem syntes i det hele taget, at en Krigsminister ikke burde høre sig for nogenformelt Sagtyndighed. Jeg er af en anden Mening. Jeg hører mig der, hvor jeg virkelig forefinder en større Sagtyndighed, og jeg tror aldeles ikke, at det vil være til nogenformelt Nytte, at en Krigsminister anser sig for usejlbart. Jeg vil raade ham til, at han, naar han nogenstunde skulde blive Krigsminister, endelig ikke maa bevare en saadan Tro. — Jeg har endnu kun at berøre, hvad det ærede Medlem ansøgte om Regjeringens Forhold til Udlandet. Det ærede Medlem fastholdt den Ansættelse, at Forsvarsplanen absolut maatte gjøre det Indtryk, at Regjeringen tilsigtede et uvenskabeligt Forhold til Udlandet. Han ansøgte, at Enhver, der læste den, maatte faae det Indtryk. Han vidste fra Udlandet, at man der havde faaet det Indtryk. Jeg veed ikke, hvor han har disse Efterretninger fra. Han ansøgte, at endog Regjeringens egen Presse nærede den Ansættelse. Jeg maa nu gjøre ham opmærksom paa, at Regjeringen har ingen Presse. Naar det ærede Medlem mener, at det skulde være Hæirepressen, der var Regjeringens Presse, forekommer det mig dog, at det maa være indlysende for ham, at da der i flere af Hæirens Blade af og til findes Angreb, om ikke mod Regjeringen, saa dog mod enkelte af Regjeringens Medlemmer, er det urimeligt at sige, at disse Blade skulde være Regjeringens Organer. Vil man endelig udbrage et Program af Forsvarsplanen — jeg siger udtrykkelig, der er intet Program nedlagt i den — men vil man absolut finde et Program i den, er det eneste Program, jeg synes, man kan faae ud deraf, dette: Vor sydlige Nabo er efter den vor mest overlegne Fjende tillands og til søs. Han er tillige vor farligste Fjende, thi han kan siebtelig være hos os og overraske os. Men se vi hen til, at Ingen kan være os saa verdifuld en Allieret som vor sydlige Nabo, maa Alt tale for, at vi endelig skulle se at komme paa en god og venskabelig Fod med ham. Se det var et rimeligt Program, naar det ærede Medlem vilde have udbraget det deraf; jeg siger ingenlunde, at det ligger dert. — Hvad nu endelig Regjeringens

Forhold til Thinget angaar, mente det ærede Medlem, at jeg ikke burde have opfordret til at lade være at opprippe gamle Tvistigheder, naar man behandlede en Sag af den Bigtighed for Landet som Forsvarsagen. Han tilføiede, at jeg skulde have sagt, at man skulde glemme Fortiden. Det har jeg paa ingen Maade sagt, og jeg vilde ikke engang have anset det for ønskeligt, om det ærede Medlem vilde glemme Fortiden, thi saa vilde han ikke kunne høste nogen Erfaring af denne Fortid. Det ærede Medlem forlangte, at jeg skulde stille mig aldeles paa samme Standpunkt som hele Regjeringen. Det gjør jeg ogsaa. Jeg har ikke forelagt nogen Besætningslov, men jeg har ligesaa tidt som Regjeringen ladet Forsvarsagen falde. Regjeringen har siden 1876 kun benyttet en anden Form for at fremme Forsvarsagen. Det har været meget heldigt, thi Regjeringen har i de efterfølgende Aar faaet en ikke ringe Sum Penge bevilget til Forsvarsagens Fremme. Det, vi have for nu, er den paabudte Behandling af Hærløvens Revision, og den vil ganske sikkert ogsaa fremme Forsvarsagen og give os et bedre levende Forsvar. Jeg har nu til Slutningen kun at bringe en Tak til alle de ærede Medlemmer baade fra Høire og fra Venstre, som have udtalt sig fordelagtigt om den foreslaaede Hærløvsordning og Forsvarsplanen. Intet Arbejde er fuldkomment, ethvert Arbejde trænger til Forbedring, og jeg skal være meget villig til at gaa ind paa Forbedringer, forudsat, at jeg virkelig kan erkjende, at det er Forbedringer. Jeg nærer den Overbevisning, at, naar fædrelandsfjendene Mænd ville fremme denne Sag, maa den ogsaa kunne føres til en Afslutning, som er tilfredsstillende for alle Sider.

Hærens: Jeg kan antage, at det ærede Thing er træt af Forhandlingerne, thi de have ganske vist trukket noget længe ud; men jeg bad kun om Ordet for en ganske lille Bemærkning, og jeg tror heller ikke, jeg skal blive vidtløftig. Smidlertid skal jeg ikke undlade at begynde med at beklage den Maade, hvorpaa den høitærede Krigsminister har fundet det passende at affærdige til militære Medlemmer her i denne Sal. Jeg antager, at vi for Fremtiden maa give Afkald paa det verdifulde Bidrag, som disse to ærede Medlemmer have givet ved Behandlingen af alle militære Spørgsmaal; thi det er meget vanskeligt at gjøre den høitærede Minister tilpas fra militære Medlemmers Side. Det ene ærede Medlem (Overmoes) har erkjendt, at han tog sin Forstand fangen lige overfor den høiere Sagkundskab, der havde gjort sig gjældende i Kommissionen, men det var ikke ret for den ærede Minister, og det andet militære Medlem (N. P. Jensen), der opraaede moderat kritiserende overfor Forslaget, fik den Udtalelse fra den høitærede